

Sygn. akt. VII.K. 1180/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szczepańska

Protokolant sekr. sąd. Simona Marcjanek

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Krzysztofa Górskiego

po rozpoznaniu dnia 7 marca 2017r. sprawy:

Ł. K., urodz. (...) w M., syna P. i K. z d. R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lipca 2016r. o godzinie 6:27 w O., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadąc z prędkością nie mniejszą niż 98 km/h lewym pasem ulicy (...) z kierunku od ulicy (...) w kierunku ulicy (...), przekroczył dopuszczalną administracyjną prędkość wynoszącą na tym odcinku 50 km/h, co doprowadziło do niemożności uniknięcia zderzenia z jadącym rowerem S. R. (1), który nieprawidłowo, bez wcześniejszej sygnalizacji, zjechał z prawego pasa ruchu w lewo na przejście dla pieszych, w wyniku czego doszło do potrącenia rowerzysty, skutkującego doznaniem przez niego urazu wielomiejscowego, w tym ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego, powodującego jego zgon w Szpitalu Wojewódzkim w O. w dniu 12 sierpnia 2016 roku,

-tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk,

I. oskarżonego Ł. K. uznaje za winnego dokonania zarzuconego mu przestępstwa i za to z mocy art. 177§ 2 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch),

III. na podstawie art. 71§1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

IV. na podstawie art. 42§1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

V. na podstawie art. 43§3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VII K 1180/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2016r. około godziny 6.27 Ł. K. samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) jechał ulicą (...) w O., lewym pasem ruchu, w kierunku ulicy (...). W tym samym czasie, we wspomnianym powyżej kierunku, prawym pasem, z prędkością około 16 km/h rowerem jechał S. R. (1). W pewnym momencie S. R. (1), bez sygnalizowania zamiany pasa ruchu, zjechał na lewy pas, którym poruszał się Ł. K. i przejeżdżając przez przejście dla pieszych zaczął skręcać w lewo. Jadący z prędkością ok.98 km/h Ł. K. rozpoczął manewr hamowania, nie zdołał jednakże, z uwagi na prędkość kierowanego przez siebie pojazdu, uniknąć wypadku i z prędkością wynoszącą w czasie zdarzenia około 93 km/h uderzył w rowerzystę.

Prędkość administracyjnie dopuszczalna w omawianym miejscu wynosiła 50 km/h.

W wyniku powstałych podczas przedmiotowego zdarzenia rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych S. R. (1) zmarł w dniu 12 sierpnia 2017r.

(Sąd ustalił powyższy stan faktyczny, z uwagi na zastosowanie art. 388 kpk, w oparciu o dowody zawnioskowane aktem oskarżenia do odczytania na rozprawie, w postaci: protokołów oględzin pojazdów k. 407, opinii biegłego na okoliczność stanu technicznego pojazdu k. 54-58, opinii z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 67-77, opinii z zakresu medycyny sądowej k. 95-98 oraz wyjaśnienia oskarżonego k. 120v)

Oskarżony Ł. K. przyznał się w całości do dokonania zarzuczonego mu przestępstwo i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Dodał nadto, iż wcześniej wydawało mu się, że nie jechał z dużą prędkością oraz że była to prędkość dopuszczalna. Po obejrzeniu nagrania zobaczył, iż „sytuacja wyglądała zupełnie inaczej”. Twierdził, że nie spodziewał się, iż rowerzysta będzie wykonywał taki manewr. Podkreślił także, iż nadal prowadzi pojazdy mechaniczne, był badany psychologicznie „pod kątem dalszego funkcjonowania jako kierowca”.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego albowiem korespondują one z wiarygodnymi dowodami przeprowadzonym w sprawie w szczególności z treścią opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych B. K., opinii dotyczących stanu technicznego pojazdów.

Wskazać należy, iż z opinii biegłego B. K. (2) jednoznacznie wynika, iż oskarżony kierując pojazdem S. (...), w okolicznościach zaistniałego wypadku drogowego miał możliwość jego uniknięcia, gdyby jechał z prędkością nie przekraczającą dopuszczalnej administracyjnie tj. 50 km/h. Prędkość samochodu kierowanego przez oskarżonego przed rozpoczęciem manewru hamowania wynosiła tymczasem 98-105 km/h, zaś w czasie zderzenia z rowerzystą – około 93-100 km/h. Prędkość jazdy rowerzysty wynosiła natomiast około 16 km/h. Biegły podkreślił jednocześnie, iż przyczyną wypadku było także naruszenie obowiązujących zasad ruchu drogowego przez pokrzywdzonego S. R., który bez sygnalizowania zamiaru zmiany kierunku jazdy wjechał z prawego pasa ruchu na pas lewy, a następnie jadąc po przejściu dla pieszych przez jednię skręcał w lewo i zjechał drogę oskarżonemu. Jednocześnie, jak wskazał biegły w treści opinii, co wynika również z analizy obrazu zapisanego przez kamerę monitoringu, przedmiotowe zdarzenie drogowe zaistniało w okolicy środka szerokości przejścia dla pieszych. Biegły przyjął, iż miało to miejsce ok.2m za początkiem przejścia dla pieszych. Uderzenie nastąpiło przednim prawym narożnikiem samochodu w środkową dolną część ramy i korbę.

Reasumując, w świetle omawianej opinii, zachowanie oskarżonego, który prowadził pojazd z prędkością nie mniejszą niż 98 km/h, i z uwagi na tą właśnie nieprawidłowość pozbawił się możliwości uniknięcia przedmiotowego zdarzenia, było także przyczyną wypadku. Oskarżony jadąc z prędkością dopuszczalną administracyjnie miał możliwość uniknięcia wypadku.

Sąd uwzględnił jasną, pełną i logiczną opinię biegłego B. K., nie znajdując podstaw do innej jej oceny. Biegły w sposób jasny i precyzyjny opisał analizowane okoliczności wypadku. Logicznie i wyczerpująco opisał badania, na podstawie których czynił założenia i zajął stanowisko oraz wnioski końcowe. Z tych przyczyn omawiany dowód może stanowić

podstawę czynienia pewnych ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślić należy, iż zarówno treści samej opinii, jak i przyjętych założeń oraz wniosków nie kwestionowały strony, w tym oskarżony i jego obrońca (v.k. 121)

Sąd uwzględnił także jasną i precyzyjną opinię biegłego S. T. dotyczącą stanu technicznego pojazdów oraz opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej B. Z.. Biegły stwierdził charakter obrażeń ciała pokrzywdzonego S. R., ocenił następstwa czynu oskarżonego w tym zakresie. Uzasadnił przesłanki, którymi kierował się wydając opinię i ostateczne wnioski. Opinia wskazanego biegłego jest pełna i jasna, dlatego też zasługuje na uwzględnienie.

W świetle opinii biegłego oczywistym jest przy tym, iż obrażenia pokrzywdzonego w postaci rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych powstały podczas przedmiotowego wypadku drogowego i były przyczyną śmierci pokrzywdzonego.

W tych warunkach w ocenie Sądu sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu mu przypisanego nie budzi wątpliwości. Zostało bowiem wykazane przeprowadzonymi dowodami.

Oskarżony, kierując pojazdem winien stosować się do zasad ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06.1997r, która w art. 20.ust 1. stanowi, iż prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h. W przedmiotowej sprawie naruszenie w/w zasady spowodowało niemożność uniknięcia wypadku i zatrzymania pojazdu. Mając jednocześnie na uwadze charakter omawianego naruszenia oczywistym jest, iż miało ono charakter umyślny w rozumieniu art. 177§1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami przewidzianymi w art. 53 k.k.

W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczna, o czym świadczy przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra oraz waga naruszonych obowiązków. Podkreślenia, bowiem wymaga fakt, iż oskarżony swoim bezprawnym zachowaniem godził w jedno z najwyższych dóbr, jakim jest życie człowieka. Poza tym należy zaznaczyć, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w wyniku umyślnego złamania przez oskarżonego podstawowych obowiązków wynikających wprost z przepisów o ruchu drogowym.

Sąd przy wymierzaniu oskarżonemu kary uwzględnił jako okoliczności łagodzące przyznanie się do winy oraz jego uprzednią niekaralność. Okolicznością istotną w kontekście przedmiotowego rozstrzygnięcia jest także zachowanie pokrzywdzonego, którego nieprawidłowe działania, opisane już powyżej, były również przyczyną omawianego zdarzenia drogowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Z uwagi na wysokość orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz przekonanie, że jest ona wystarczająca dla osiągnięcia zamierzonego celu kary Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Przekonanie Sądu zostało oparte przede wszystkim na postawie oskarżonego oraz dotychczasowym sposobie życia. Uprzednia niekaralność oskarżonego świadczy o tym, że przestępstwo było zdarzeniem epizodycznym w jego życiu. Ponadto należy zaznaczyć, iż prowadzi on ustabilizowane życie, dlatego też w ocenie Sądu dołoży wszelkich starań, aby nie doprowadzić do kolejnej kolizji z prawem.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz wpłynie pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na okoliczności przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, a przede wszystkim umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, miejsce i czas czynu oraz tragiczny skutek tego przestępstwa, w ocenie Sądu prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zobowiązując oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu. Podkreślić

należy, iż uwzględniając charakter normy naruszonej przez oskarżonego oraz wspomniany czas i miejsce czynu, a także jego następstwo nie sposób uwzględnić argumentów przedstawionych przez oskarżonego w czasie składania wyjaśnień na rozprawie (k. 120v), które sprowadzają się do twierdzeń odnośnie potrzeby posiadania prawa jazdy czy też uprzedniej niekaralności w celu wykazania niezasadności orzekania zakazu prowadzenia pojazdów. Okoliczności sprawy prowadzą bowiem do przyjęcia, iż oskarżony nie przestrzegał zasad bezpieczeństwa ruchu, naruszył je umyślnie i uwzględniając poczynione wcześniej uwagi konieczne jest wyłączenie go z ruchu drogowego jako kierowcy na okres 1 roku. Powyższe zmobilizuje oskarżonego do bezwzględnego przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w przyszłości i bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym w tej mierze regułom.

Jako bezpośrednią dolegliwość, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary, a także sytuację materialną oskarżonego, Sąd orzekł także karę grzywny w wymiarze wskazanym w punkcie III wyroku.

O kosztach sądowych, Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt.3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r Nr 49, poz 223 z późn. zm.).

.